

ἐνθυμοῦμαι τὸν καφὲ τὸν τεριακλίδικο. Ποῦ εἶνε λοιπὸν
οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι καὶ τὰ ἐθιμὰ των; ὦ Πόλις, ἦσο ἡ
χώρα τῶν μακάρων!

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΝΙΚ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΑΠΟΝΥΧΤΕΡΑ

Ο ΝΕΚΡΟΣ

Ἡ μοῖρα σὺν γεννήθηκες θά τό 'γραψε
Τὸ χεῖλί σου ποτὲ νά μὴ γελάσῃ
κι' ἀγέλαστη ἡ πικρά σου νειότῃ ἐπέρασε
κι' ἀγέλαστη ἡ πικρὴ ζωὴ σου ἔχει περάσει
Καὶ τώρα ποῦ οἱ λαμπάδες σοῦ φωτίζουνε
κίτρινη μιὰ θωριά καθὼς τὸ θειάφι
ἀλλόκοτο ἓνα γέλοιο μέσ' στὰ χεῖλῃ σου
σφιχτά-σφιχτά καρφώθηκε κι' ἀστράφτει.

Ο ΠΥΡΓΟΣ

Ἀντίκρου ἐκεῖ ὁ πύργος τῆς ἀθώρητης
βουβός, μανταλωμένος χρόνια στέκει
ἀχάλαστος κι' ἀπ' τῶν βορειάδων τὸ ἀγριομάνισμα
ἀγκρέμιστος κι' ἀπ' τὸ τρελλὸ τ' ἀστραπελέκι.
Κι' ἂν σὺ θαλασσοδέρνεσαι μερόνυχτα
τοῦ κάκου μὲ τὸν νοῦ σου τῶχεις βάλει
φτωχὲ καραβοκύρη ποθοπλάνταχτε
στὸ μαγικὸ νά πιάσῃς ἀκρογιάλι.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ